

Kedves Olvasóink!

Karácsony éjszakájának történetét mindannyian ismerjük. Kétezer évvel ezelőtt a távoli Betlehem városában megszületett egy gyermek, akit a szülei Jézusnak neveztek el. Születése után édesanyja bepólyálta és jászolba fektette. Az este folyamán pásztorok érkeztek a kis családhoz, egyszerű emberek, akik a közelben tanyáztak, kint a szabad ég alatt és nyájukat őrizték. Szokásos esti tennivalójukat végezték, mikor egy angyal jelent meg nekik, és közölte, hogy megszületett az, akire vártak, aki megszabadítja őket. A pásztorok először megijedtek, majd a félelem helyét szívéükben átvette az öröm. Lelkesedésükben útra keltek, hogy saját szemükkel láthassák a gyermeket. A gyermeket, aki megszabadítja őket, és megszabadítja az egész népet. Valószínűleg nem értették teljesen pontosan, mit is jelent ez a szabaddítás, de azt érezték, hogy itt valami történik. Valaki tesz értük valami jelentőset, valaki gondoskodik róluk, valaki szereti őket, feltételek és érdekek nélkül. Ez a tudat biztonságot ad nekik, elúzi a félelmüket, és az éj közepén nekiindulnak, hogy felkeressék a gyermeket.

Karácsony éjszakáján lehetünk mi is pásztorok. Nem kell minden részletében értenünk karácsony titkát, lehetünk egyszerű, csendes szemlélői a történetnek. Legyünk mi is pásztorok, legyünk a helyünkön, a jelenlegi élethelyzetünkben, és közben éljük át karácsony éjszakáját! Engedjük meg, hogy bennünket is megszólítson Isten üzenete: Ne féljete! Engedjük, hogy megérintsen Isten önzetlen és feltétel nélküli szeretete! Engedjük meg, hogy Isten gondunkat viselje, hogy megszabadítson a félelmeinktől, hogy begyógyítsa a sebeinket! Induljunk el ezen az estén a jászolban fekvő gyermek Jézus felé, induljunk el nyitott szívvel, bizalommal, örömmel!

Decemberi imaszándékunk

Hálát adunk, Urunk, megváltó szeretetedért!

Ne félj, mert megváltalak; neveden szólítalak: az enyém vagy. Ha tengereken kelsz át, veled leszek; és ha folyókon, nem borítanak el, ha tűzön kell átmenned, nem égssz meg, és a láng nem perzsel meg. Mert én, az Úr vagyok, a te Istened, Izrael Szentje, a Megváltód. Mert drága vagy a szememben, mert becses vagy nekem és szeretlek. (Iz 43,1-4)

Ha felönteném a hajnal szárnyait...

Ha felönteném a hajnal szárnyait, és a legtávolibb partokon szállnék le, ott is a te kezéd vezetne, és a te jobbod tartana – ismételve magamban a zsoltár szavait. Néha nagyon egyedül vagyok, nem szól hozzám senki egy jó szót, nem hív, nem látogat meg, nem ír, már azt hiszem, nem is gondol rám senki. Körülöttem emberek, mégis egyedül ülök a padon, egyedül sétálok az udvaron. Ha felönteném a hajnal szárnyait, és a legtávolibb partokon szállnék le, ott is a te kezéd vezetne, és a te jobbod tartana – bármi történik velem, Te nem hagysz magamra. Sok csalódáson vagyok túl, sokan ígérték, hogy szeretnek, segítenek, velem lesznek egy életen át, aztán mégis becsaptak. Inkább mást szerettek. Hiába

kiabáltam, hiába kértem, hiába harcoltam, én nem voltam elég jó másoknak, megverték, lenéztek, eldobtak. Ha felönteném a hajnal szárnyait, és a legtávolibb partokon szállnék le, ott is a te kezéd vezetne, és a te jobbod tartana – Te velem vagy. Akkor is szeretsz, ha bűnös vagyok. A kezekben tartasz, hiszen azért teremtettél, hogy szeress, s hogy én is szeretni tudjak. Lelkem sebekből tépett, nehéz terheket cipelek. Annyian bántottak, és én is bántottam másokat. Megpróbálok megbocsátani. Megbocsátani másoknak, és megbocsátani magamnak. Ha felönteném a hajnal szárnyait, és a legtávolibb partokon szállnék le, ott is a te kezéd vezetne, és a te jobbod tartana – a kezemet fogod,

vezetsz. Társam vagy utamon, életem hosszú útján. Amikor elesek, felsegítesz, amikor elfáradok, felüldítesz, amikor elszomorodok, felvidítasz. Nehéz út ez, de nem is ígérted, hogy könnyű lesz. Jónak lenni sokszor nehéz, de jónak lenni mindig jó. Szabad vagyok. Érzem a saját döntéseim súlyát, látom a következményeket. Tudom, hogy minden nap dönthetek a jó mellett, és látom, ahogy a jó döntéseimből élet fakad, jó gyümölcs terem. Ha felönteném a hajnal szárnyait, és a legtávolibb partokon szállnék le, ott is a te kezéd vezetne, és a te jobbod tartana – Köszönöm Istenem...

Amikor a farizeusok és az írástudók amiatt zúgolódtak, hogy Jézus a bűnösökkel szóba áll és házukba megy, Ő azt mondta nekik: „Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek.” (Lk 5,31) Jézus nem hátrált meg senki előtt. Számára nincsenek végérvényesen zsákutcába szorult életek. Odamegy a gadaraiak vidékén élő, ördög-től megszállott emberhez is, aki csalódott mindenben és mindenben, haragszik a világra, kővel dobálja az arra járókat, és csúfokat kiabál nekik, sőt saját magát sem tartja semmire, hisz a fejét próbálja szétverni a köveken. Az emberek ókori gyógymód szerint kiláncolják az elhagyott temető kötömbjei közé – mondhatni, élve eltemetik. Irtózatos lehet, ahogy ez az ember a ruhát

magáról letépi, nyüszít kínjában, mindenki messziről elkerüli. Döbbenetes, hogy Jézus megszakítja érte az útját, odamegy hozzá, megszólítja, párbeszédet kezd vele. Számára ez az elesett bűnös is fontos, bízik abban, hogy talpra tud állni, és új életet tud kezdeni. Jézus őszinte, kimondja, hogy van benne valami rossz, amitől meg kell szabadulnia. Szavak nélkül, metakommunikációval olyan hitelesen, gyógyító erővel tud ehhez az emberhez fordulni, hogy az megérezte, hogy Jézus számára ő érték.

A Mester szava, szeme tükré, melyből jóság, bizakodás árad, megnyugtatja. Leszedik róla a láncot, majd felöltözik, leül Jézus lábához, csendesen, hosszan hallgatja, majd így szól: „Uram, ha gondolod, szí-

vesen segíték neked.” „Menj haza a tiedhez – mondta neki Jézus –, s beszéld el, milyen nagy dolgot tett veled az Úr, hogyan könyörült meg rajtad.” (Mk 5,1-20)

A szülői házat elhagyó, hálátlan és rossz útra tért, tékozló fiú példázata is szívbemarkoló vallomás arról, hogyan szereti Isten a bűnös embert. Csodálatos, hogy valóban az elesettet szereti legjobban.

Böjte Csaba OFM

(Forrás: Böjte Csaba OFM: Mindennapi hitvallás, Szent Ferenc Alapítvány, Déva, 2013. - Közzétéve a Szerző engedélyével, melyet ezúton is hálással köszönünk!)

Minden kedves Olvasónknak áldott karácsonyt és kegyelemben gazdag új esztendőt kívánunk!

Pásztorok tanyáztak a vidéken, kint a szabad ég alatt, és éjnek idején őrizték nyájukat. Egyszerre csak ott állt előttük az Úr anygala, és beragyogta őket az Úr dicsősége. Nagyon megijedtek. De az angyal így szólt hozzájuk: „Ne féljete! Íme, nagy örömet adok tudtul nektek és az lesz majd az egész népnek. Ma megszületett a Megváltó nektek, Krisztus, az Úr, Dávid városában. (Lk 2,8-11)

Bölcs szeretettel Jézus nyomában

Közeledik az év vége, ismét itt a karácsony. Mi is történt 2017-ben velem? Mit tettem, mit hagytam el, mit tanultam vagy kellett volna tanulnom? Mit hasznosítottam eddigi életemből, és mi az, amire bőven rászorulok az anyagiakon kívül? Elhanyagoltam ezt a 2017-es évet, avagy okosan éltem? Egyáltalán, mi az, hogy okosan élni?

„Adj tehát szolgádnak értelmes szívet, hogy ítélni tudja népedet, s megkülönböztethesse a jót és a rosszat, ...” (1Kir 3,9a). Igen, valami ilyet értek okos élet alatt, hogy a rosszat felismerjem, és meg tudjam különböztetni a jótól, igyekezzek a jó szerint élni, cselekedni, mert egyedül csak ez a megoldás teszi, teheti életemet hosszú távon élhetővé, ami nem okoz keserűséget se nekem, se másnak.

„Mert boldogtalan, aki megveti a bölcsességet és a fegyelmet: hiú a reményük, hiábavaló a fáradozásuk, hasztalanok a tetteik. (Bölcs 3,11). De mi az a bölcsesség, konkrétan, ami életemet jobbá teheti? Bármilyen furcsa, csupa „népi okosság”, olyanok, mint jótettek másoknak, nem csak a családtagjaimnak, rokonaimnak, barátaimnak.

Igen, jót kell tennem még azon ismerőseimnek is, akiket nem kedvelek, és főleg nem árthatok senkinek. Meg kell tartanom a hűséget, mert csak ebben az esetben várhatom el, hogy hozzáam is hűségesek legyenek, amit persze kedvelek. Ne veszekedjek, pláne ne verekedjek senkivel, se okkal, se ok nélkül, főleg a magamnál gyengébbeket ne bántsam, se szóval se tettel. Sőt, inkább én védjem meg a gyengét, ártatlant, mert ehhez kell az igazi bátorság!

Ennyi mindent kell tennem, hogy okosan, bölcsen éljek? No, azért van még egy-két dolog.

„Nagy gonddal őrid a szívedet, mert hiszen belőle fakad az élet.” (Péld 4,23). A tiszta, őszinte szív jó lelkiismeretet teremt. Felesleges hazudni, mert úgyse tudom észben tartani, kinek mit hazudtam, ezért jobb az igazat mondani, és egyszerűbb is. Ha nem kell a hazugságaim miatt szoronganom, béke tölti el a szívemet. Ha egyenesen előre néz a szemem, mindenki láthatja, őszinte vagyok. A jó és igaz útról se jobbra, se balra ne térjek le, és ne nézegessek félre. Igen, valahogy ilyen az igaz ember! Bátor a jóra!

Ha ezeket betartom, akkor mi van? Akkor egyszer csak azt veszem észre, hogy megtapasztalhatom a szeretetet. Ha csak okos vagyok, vagy dörzsölt, attól még nem feltétlenül vagyok rendes, szerethető ember. Ám ha jóságos, hűséges, tiszta szívű, békességszerző, embertársaimat szerető vagyok, akkor már a bölcs emberek közé számítok, és a bölcsöket általában szeretik! Mindenki a bölcs ember tanácsát kéri, az ő kegyeit keresi, és mindezt még hálásak is, és nagyon szeretik. Miért ne lehetnék tehát én is bölcs ember?

Ki az tehát, akit követnem kell? A legbölcsebbet! És ki volt a legbölcsebb a világon? Igen, akinek most ünnepeljük december 25-én a születésnapját, Jézus Krisztus! Ő volt a legbölcsebb, mert belőle csak a tiszta szeretet áradt, ami képtelen a rosszra! Ráadásul Jézus hív magához, hogy kövessem Őt, és én is úgy szeressek, ahogy Ő szeretett! Ám legyen! Jézus, követlek a szeretetben!

A felhő és a dűne

Egy igencsak fiatal felhőcske (de hát mindenki nagyon jól tudja, hogy a felhők élete rövid és mozgalmas) először nyargalászott fenn a magasban, néhány igen nagyragadt és bizarr felhő társaságában.

Midőn a nagy Szahara sivatag fölött haladtak, társai, akik már tapasztaltabbak voltak, egyre biztatták: Szaladj csak, szaladj!

Ha megállsz, elvesztél.

A felhőcske azonban nagyon kíváncsi volt, mint a fiatalok általában, és lesiklott a vágató bivalycsordához hasonló gomolygó felhők alá.

- Mit művelsz? Hová mész? – vicsorgott vissza rá a szél.

A felhőcskének azonban igen megtetszettek az aranyló homokdűnék: valóban elragadó látványt nyújtottak. Lassan-lassan följük ereszkedett.

Úgy tűnt, hogy megannyi szél-től cirógatott aranyfelhőre talált bennük.

Egyikük rámosolygott. – Szia – mondta neki. Nagyon bájos dűne volt. Épp akkor formálta a szél, aranyló fürtjeivel játszódva.

- Szia. Az én nevem Felhő – mutatkozott be a felhő.

- Az enyém meg Dűne – hangzott a válasz.

- Hogy megy a dolgod ott lenn?

- Mendégél... Nap és szél. Néha túl meleg van, de azért minden rendben. És a tiéd?

- Nap és szél... nagy vágták az égen.

- Az én életem igen rövid. Ha megjön a nagy szél, lehet, hogy el is tűnök.

- Sajnálod?

- Egy kicsit. Olyan, mintha semmire se kellenék.

- Azt hiszem, rövidesen én is

esővé változom és leesem. Ez az én sorsom.

A dűne habozott egy pillanatig, aztán azt mondta:

- Tudsz róla, hogy mi úgy hívjuk az esőt: mennyország?

- Nem is tudtam, hogy ilyen fontos vagyok – mosolygott a felhő.

- Egy-két idősebb dűne elbeszéléséből tudom, mennyire jótékony az eső. Akkor csodálatos dolgok borítanak be minket, amiket úgy hívunk, hogy „fű” és „virágok”.

- Ó, igen, ismerem őket.

- Valószínűleg én nem fogom megismerni őket soha – fejezte be szavait a dűne.

A felhő gondolkodott egy darabig, aztán megszólalt:

- Tulajdonképpen én is rád hullajthatnám az esőmet...

- De akkor meghalsz...

- Te pedig kivirulsz – szölt a felhő és lassan kezdett átváltozni jótékony esővé.

Másnap a kis dűne csupa virág volt.

mecses.vaciegyszegmegye.hu

Januári imaszándékunk

***Nyisd meg a szívünket,
Urunk, hogy meghalljuk
meghívásodat!***

Ekkor a farizeusok közül való írástudók látva, hogy a bűnösökkel és vámosokkal eszik, megkérdezték tanítványait: „Miért eszik-iszik (mesteretek) vámosokkal és bűnösökkel?” Ennek hallatára Jézus azt mondta nekik: „Nem az egészségeseknek kell az orvos, hanem a betegeknek. Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket.” (Mk 2,16-17)

Az általam ismert legszebb imák egyike így szól: „Uram, tégy engem lámpássá. Elégek ugyan, de világítok másoknak.”

(Forrás: Bruno Ferrero: Ami fontos: a rózsá... Don Bosco Kiadó, 2009. - Közzétéve a Don Bosco Kiadó engedélyével, melyet ezúton is hálásan köszönünk!)

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat
Magyar Börtönpsztorációs Társaság
Felelős kiadó: Vagner Mihály

2600 Vác, Migazzi tér 1.
mecseshp@gmail.com
mecseshp.vaciegyszegmegye.hu